

gerju taje sel angleške vlade pogajat se radi miru. Krüger je nato vprašal burske generale za mirovne pogoje, a ti so odgovorili, da odlože orožje le tedaj, če se jim zajamči svoboda in neodvisnost republik. Vendar se delajo angleški listi še vedno upa- in zmagepolne ter trdijo, da bo vojna pred kronanjem kralja Eduarda že končana ali pa omejena le na mal kos burskega ozemlja.

Kitchenerjevo zadnje poročilo je Londence hudo potrla. Že davno so mislili, da so Buri v Oranju že docela poraženi in prepodeni ter da je vojna v Oranju že končana. Dewetovi uspehi pa so dokazali, da to ni resnica. V tretjem letu vojne so bili Angleži prav na svojem ozemlju opetovano občutno poraženi. Sedaj kriče londonski listi, naj se pošljejo nove čete v Južno Afriko. Angleški agentje so nabrali že nekaj italijanskih delavcev, vagabundov, potepuhov in raznih lenuhov ter jih takoj odposlali Kitchenerju. Bure, katere imenujejo Angleži „bandite“, nej toraj pobijejo lenuški vagabundi!

Angleži vzamejo več kar je le dobiti, napol otroke in stare pohablence. Vendar tudi danes angleška vojska ne presega števila 200.000, kajti vsled izgub na bojiščih in epidemij, se vzdržuje vzlic vedno novim četam višina števila neizpremenjeno. Ali te izgube so velikanske, če se pomisli, da stoji nasproti le okoli 15.000 Burov. Stroškov je bilo za Anglijo doslej 5 milijard kron. A izgube na ljudeh in na denarju bodo naraščale, kajti Buri o miru nečeje slišati ničesar, pač pa se zopet živješe gibljejo na vseh koncih in krajih. Tudi v poslednjih dneh je bilo več neznatnih bojov, ki dokazujejo, da so Buri vedno enako pogumni in spretni v naskoku in — umikanju.

Lord Kitchener hoče zoget izpremeniti svojo taktiko ter si je napravil nove operacijske načrte. Izpre-

miljeno udrihati po vseh naših politikih — in teh je povsod dosti — ter rekel: „Naši ljudski osrečevalci in njihovi priganjači imajo kmete tako radi ko uš kozuh: dokler se da iz njega piti kaj krvi, so njegovi prijatelji; kadar pa postane suh in krastav in kadar ne davlje več toplote, pa ga zapustijo. Prosim, povejte mi no, kaj so s svojimi dolgimi jeziki vsi skupaj že dobrega storili? Nič, čisto nič! Prej se še za kmeta zmenili niso. Še le zdaj, ko jim je začel „Štajere“ levite brati, so se jeli malo gibati.“

„Pa zelo lepo skrbijo, da vera ne peša,“ mu jaz povem.

„Fihpos“ me prav debelo pogleda in reče: „Vi pač veste koliko jim je mar za pravo vero! Kdor jim da dobiček in jih lepo uboga, je „katoliški“ mož, če je tudi oderuh, goljuf, vlačugar in prepirljivec. Glavno je, da z njimi drži, vse drugo je postranska stvar. Ako bi jim bilo res kaj za vero, bi v cerkvi ne uganjali politike, ampak bi rajši učili ljudi kaj je prav, kaj pa ne. Če bi se bilo to zmiraj zgodilo, bi letos ne bilo treba v Mariboru kar pol regimenta morilcev in drugih zverin v človeški podobi obsoditi na smrt. O veri le zato zmiraj kričijo, da bi jim pobožni ljudje prehitro hrbta ne pokazali.“ „Res

videl je, da so mu topničarji le v zapreko, kajti čete se radi topov ne morejo dovolj naglo gibati, zlasti pa se ne morejo dosti naglo umikati. Samo topovi so baje krivi, da Buri tolikokrat angleške čete presenetijo in zajamejo. Ravnokar pa se je zvedelo, da razni angleški podjetniki preskrbujejo Bure z orožjem in municijo. Nastanjeni so bili ti liferantje v Laurenzo Marquezu, od koder jih je portugalski guverner sedaj na zahtevanje angleške vlade iztiral.

Razne stvari.

Nesreča. Dne 28. december zvečer je v Banovcih zgorela hiša g. Alojza Lah-a. Razna gasilna društva so ogenj hitro omejila, a pri gašenju se je zgodila grozna nesreča, namreč, podrl se je dimnik ter je enega smrtno ranil, ker mu je obe nogi potrl in tudi po drugih delih telesa zelo obtokel; drugemu je strl nogo in tretjemu roko. Še več oseb je bilo več ali manj ranjenih. Kdo je ogenj povzročil, še se prav neve.

Iz Janišberga pri Radencih. Dragi slovenski kmet! Če potuješ od nemške do hrvatske meje in se tu in tam med potjo v kateri gostilni za vsakdajno potrebo malo odpočiješ, slišiš veliko o sedajnem razburjenem času; jeden govori o svojem zvestem in kmetu priljubljenem „Štajercu“, a drugi razklada in priterjuje mariborski klerikalizem posebno tega mladega novorojenca. Ako pa prevdariš po tvoji zdravi pameti, sprevidel bodeš, da tebi od dneva do dneva revščina in sovraštvo le od tebi nasprotnega klerikalizma raste. Ako pa še kje kak miroljuben gospodar stanuje, pa še tistega hočejo z vso silo zadušiti. Ne zahtevam, da bi moral ravno vse meni verjeti samo jaz ti stavim pred oči, kaj se je že pred 1868 leti godilo;

niso vaši ljudje posebno verni, zato so pa bolj narodni,“ mu zopet nastavim.

On se jezno obregne: „Vraga zelenega so narodni! Ja, z jezikom so narodni in pa zato, da jim kaj nese. Ker bolj ko duhovnik kriči: ljudje božji, bodimo narodni, prej postane poslanec ali dobro zaslužen župnik; in bolj ko se klati odvetnik po shodih in farba ljudi, tem več tožnih grošev leti k njemu, a tem manj k njegovemu tovarišu, kateri mirno in počteno živi. Verjemite mi, da bi bil marsikateri hud narodnjak že jutri rad trd Nemeč, če bi videl, da bi tako več dobička imel.“

Na to mu pa rečem: „So pa zelo pravični in resnicoljubni, ker zmiraj pravijo „Štajercu“, da laže.“

Spet je bil ogenj v strehi. Jezno mi je odgovoril: „Vidi se vam, da jih premalo poznate! Narodni in verni so še vsaj z jezikom, resnice in pravice pa še niti z njim ne ljubijo. Le pomislite, kolikokrat sta že bila „Slovenski Gospodar“ in njegova nemška sestra „Südsteirische“ zaprta, ker sta čez poštene ljudi grdo lagala in koliko ričeta še bosta pojedla, ker sta kradla nedolžnim čast in poštenje.“

Znate, jaz sem pa čisto drugačen in bi zato bil sposoben za poslanca, kakor ste poprej povedali.“

tedaj premisli, dragi mi bralec, in te vprašam: Kdo je bil najhujši sovražnik Kristusov? Kdo ga je izdal? Kdo je najbolj vpil: Smrti je vreden, križan naj bo...? potem pa premisli kaj je zakrivil On, da so tako strašansko ž njim ravnali. Pošten kristjan ne bode za gotovo krivice našel nad njim ali gotovo križali ga so. On pa ni prišel na svet, da bi nam očital in našteval hudobije in pregrehe katere zakrivimo na tem svetu, ampak on je prišel, da bi nas v verskih resnicah podučil in tudi svojim namestnikom ljubezen in milost podelil in ukazal: idite in učite vse narode po vseh krajih sveta, pa vendar zavoljo svoje ljubezni je mogel najstrašnejšo smrt prestati. Ja, dragi moj, kaj pa je storil naš slovenski „Štajerc“, da ga tako strašno preganjajo. Je-li morebiti kaj takšnega storil, da ga tudi na smrt obsodijo? A to se jim ne more nikoli posrečiti. On ima le namen kmetškemu stanu v vseh rečeh pomagati in poučevati. On si prizadeva, da bi se ljudstvo zjedini in ljubilo, ne pa tako kakor dosedaj, posebno pri volitvah v deželno in državno poslanstvo. On ima namen, da bi si kmetška stranka med seboj izbirala deželne in državne poslance, ne pa visoko učene gospode, kateri le za svoj stan skrbijo. Kmetški stan podlaga vseh stanov, pa popolnoma iz mislij pustijo. Zdaj so deželne volitve pred durmi. Dragi mi siromašni trpin, odpri vendar enkrat tvoje oči in si izvoli iz svoje sredine kandidata, kateri bode svoj lastni stan gotovo bolj čisto zastopal, kakor kak gospod. Ne pustite se vloviti od svojih sladkih nasprotnikov. Oddajte naravnost svoje glasove zavednemu kmetu. Voščim vam vsem „Štajerčevim“ naročnikom, da bi v sedajnem novem letu, vsi zdravi in veseli, z veseljem „Štajerca“ v roke sprejeli, ter od konca do kraja prešteli.

Zingovič.

Tu mu posežem v besedo, rekoč: „Nič nisi boljši! Ravno takšen hinavec in lump si kakor tvoja žlahta!“

Kakor bi ga bil piknil gad, tako hitro se je pobral s tal in začudeno vprašal: „Kaj, kdo pa si ti? ali me poznaš?“

Tudi jaz sem vstal in odgovoril: „Prav dobro te poznam, ti zviti lisjak. Če pa hočeš vedeti, kdo sem, poglej me dobro in videl bodeš, da sem „Štajerc“, katerega ti preganjaš!“

Te besede so ga tako spekle, da je hotel skočiti v mene. Gotovo bi me ubil, — a zbal se je mojih trdih kmetških pestij.

Ker je videl, da s silo nič ne opravi, začel me je z lepim pregovarjati naj bodem tiho in naj pustim njega in njegove prijatelje pri miru.

Kot poštenjak mu tega nisem mogel obljubiti. Zato se je zaklel in krvavo pridušil, da me bode povsod in zmiraj preganjal in obrekoval.

Nisem ga hotel več poslušati in sem rajši šel dalje.

Svojo grožnjo „Fihpos“ pridno izpolnjuje. Toda mene to nič ne moti, ampak korajžno bičam vse lažnjivce in hinavce ter zagovarjam in podučujem vse ljudi. Vaš neustrašeni „Štajerc“.

Kdaj se morajo plačati davki? Deželno finančno ravnateljstvo v Gradcu nas je naprosilo natisnil sledeče: Zemljiški, hišno-razredni, hišno-najemniški in pedostotni najemniški davek od hiš, ki so davka proste, se mora plačati prvi obrok za prvega četrtleta do 31. jan., drugi obrok do 28. febr., tretji obrok po 31. marca. Pridobitni davek je treba plačati svoto za prvega četrtleta dne 1. jan. Ako se davki ne plačajo štiri najst dni po zgoraj navedenem času, potem se pri davkih, ki znašajo 100 K ali več, plača zamudna kazen od vsakih 100 K in za vsaki dan 1.3 h. Če se v štirih tednih po zgoraj navedenih obrokih ne plača, se zaostali davkoplačevalec zarubi.

Oddaja gozdnih drevesc. V svrhu pogozdovanja oddajajo se od državnega gozdnega vrta v Celju eden milijon različne vrste iglastih drevesc po naslednjih cenah: 1000 komadov 3letnih smrek 4 K, 1000 komadov 2letnih mecesnov 4 K, 1000 komadov 2letnih belih borov 3 K, 1000 komadov v 2letnih črnih borov 3 K. Prijave za dobavo gozdnih drevesc sprejemata c. kr. okrajno gozdarsko nadzorstvo v Celju, c. kr. deželno gozdarsko nadzorstvo v Gradcu in sicer za pomladno pogozdovanje do 31. januarija, za jesensko pogozdovanje do 15. septembra vsakega leta. Neimovitim gozdnim lastnikom oddajajo se gozdna drevesca brezplačno, t. j. povrniti se morajo le stroški za izkapanje, zavitek in prevoznjo. Na kolka prostih prošnjah neimovitim lastnikov mora občinski urad izrečno potrditi njih neimovitost. Natanko naj se napovedo število in vrata zahtevanih drevesc, naslov prošnjika, (pošta ali selez. postaja, kamor se naj drevesca pošljejo).

Iz Ptujске Gore primorani smo občani našega č. gosp. župnika javno (če bo kaj zdalo!) vprašati: Ali ste se Vi v semenišču nas župljane s prižnice samo obrekovati, se nam s tožbami groziti in politikovati učili? Ali je Vaš poklic, nas župljane, v gospodarskem oziru popolnoma uničiti, kar se kaže, ker že zdaj toliko agitirate za občinske volitve. Nam se zdi, da bi Vi še eno hišo ali celo par tisoč potrebovali, da bi ložje Vam nadležne eksekutorje, ki Vas mnogokrat obiskujejo, zadovoljili. Povemo Vam naprej, da s te moke ne bode kruha, da mi ne bomo šli na Vaše limanice in da bodemo, ako ne bode te mirovali in le za božjo čast in naše zveličanje skrbeli, ob priložnosti ševse kaj družega povedali, kar Vam gotovo ne bo ljubo. Vaša posnemanja vredna (?) dejanja so nam znana. Vedeti morate dobro, da Vas skoraj cela župnija ne mara. Mi bodemo, ker to je naša stvar, pravične, krščanske, miroljubne in neustrašene može v odbor, volili kateri se bodejo vsakemu krivičnemu pritisku, in naj ta pride od katerekoli strani, odločno vprli ter ne pustili našo itak ne bogato občino izsesavati.

Iz Stoperc pri Rogatcu. Dragi „Štajerc“! Ne samo v Afriki razsaja ljuti boj, tudi tukaj v Stopercih se je pričela grozna vojska in sicer proti tvojim naročnikom. Strelivo, katerega rabijo naši sovražniki ni navaden smodnik, temveč strašne grožnje, da se marsikateremu, ki jih mora po nedolžnem poslušati, ježijo lasje in utrinjajo zvezde vsled zaušnic, katere

se nam po ovinkih delijo. Celu ravnim kijkljam se ne prizanaša. Toda mi se tega ne ustrašimo. Zvesti ti ostanemo slej kakor prej. Živijo „Štajerc“! Vkljub temu pa svojih nasprotnikov vendar ne sovražimo, ker so nam dokazali, da te s tolikim zanimanjem čitajo kakor mi. Najbrž postanejo v kratkem sami naročniki „Štajerca“, da jim ne bode treba izposojati si ga. V dokaz naše ljubezni jih prosimo, naj se ne jezijo prehudo nad nami. Kako lahko bi jim počil žolč ali bi se jih zlatica lotila. Življenje je itak grenko — čemu si ga greniti po nepotrebem! Nepotrebna pa je njihov srd, ker ne bodo dosegli nobenega uspeha. — Še nekaj v pojasnilo dopisniku „Slov. Gospodarja“: Daleč si se zmotil, ko pisariš, da si videl dopisnika „Štajerca“ privandrat. Na uhe ti eden izmed nas pove, da ga nisi nikdar videl privandrat in ga tudi nikdar ne bodeš videl izvandrat. On je in ostane pristen Stoperčan. „Štajerčev“ naročnik.

„Znat' se mora“. „Znat' se mora“, rekel je tisti Kranjc, ki je s svedrom kravo klal. „Znat' se mora“, pošepetal je nek ropar svojemu prijatelju na uho, ko mu je kazal naropani denar. „Znat' se mora“, mislil si je tudi nek naš ljubeznjivi prijatelj, ko je zbiral za prvo letošnjo številko „Našega Doma“ strup proti „Štajercu“. Ker ni mogel proti njemu nič resničnega napisati, začel je prav po ciganske, ali bolje rečeno: prav po satansko lagati in zavijati besede, katere je čital. Kdor ne verjame, pa naj vzame zadnji „Naš Dom“ v roke. Dobro vemo, da se mu boče potem studilo pred temi pobeljenimi grobovi. Zelo ga boli in jezi, da se „Štajerc“ ne pusti oblagati in brcati, kakor si nekateri hudobneži želijo. Dosti dolgo časa je potrpel in mirno prenašal mnogoštevilne laži in obrekovanja, zdaj pa je jel malo plačevati. Le malo jih je hotel pošegetati, da bi jim pokazal kako lahko jim da po prstih, najhujšo „žavbo“ pa shranjuje za boljše čase. Poslušajte, kaj pišejo „Štajerčevi“ sovražniki, ki imajo vendar vero večkrat na jeziku kot jud denar! Že Bog ve kolikokrat zavoljo laži in obrekovanja zaprti „Slov. Gospodar“ ni mogel zatajiti svoje najimennitnejše lastnosti, namreč lažnjivosti, kajti pisal je o Božiču, da ščuva (šunta) „Štajerc“ kmeta nad kmeta. Ljubi bralec! Povej odkritosrčno, če si že kedaj v našem listu bral le besedico, s katero se ščuva kmet nad kmeta. Za vse gradove sveta bi kaj tacega ne mogel dokazati. Zdaj pa vidiš s kakšnimi gadi ima „Štajerc“ opraviti. — Za očetom je korajžno pricopotal njegov sinček. Najprej nas je zmerjal, ker smo prosili nekatere dolžne naročnike, naj nam pošljejo denar. Ali je to kaj hudega? Seveda „Našemu Domu“ ni treba prositi, saj ima več sto sitnih eksekutorjev. — Potem mu ni prav, ker smo pohvalili naše kmete, da so najzvestejši sinovi Kristusove cerkve. Vemo, da ga to hudo peče, pa pomagati mu ne moremo. Tudi nam bi bilo zelo ljubo, če bi mogli pisati, da so tudi on in njegovi tovariši v resnici pravi kristjani, ki zvesto izpolnjujejo božje nauke, ne pa jih samo oskrunjuje s svojimi umazanimi jeziki in s svojo hinavščino. Tudi ga jeza lomi, da mu je nek pristaš pokazal hrbet ter zložil

za „Štajerca“ pesem „Pred pol letom sem bil še tak“. — Pri pridigi je rekel nedavno nek misijonar, hoteč vspodbuditi svoje poslušalce, da gospodar pekla prav pošteno namaže vsakega rogača, kateremu je ušla kakšna duša. Zato mislim, da je v Mariboru palica pela, ko je oče bral tisto pesem v „Štajercu“. Za pokoro se je moral potem sin nad priprostim pesnikom grdo obregnuti. — Tu se pa še lahko vpraša, če je lepo, ako se študiran človek, ki se je večinoma na kmetijske stroške učil, zdaj pa kmetu posmehuje, ker ne zna tako gladko pisati kakor on. Popolnoma ciganska je njegova trditev, da smo slovenske deklice zasramovali. Zasramoval jih je pač „Fihpos“ sam, ker prišteva med poštena in pridna dekleta tudi tiste svoje klepetulje, ki nimajo drugega dela kakor regljati nad „Štajercem“. Kdor pridno bere naš list in včasih tudi „Naš Dom“, bode lahko prisegel, da smo le one nekdanje device pod nos podrezali, katere nas pri miru ne pustijo, ne pa vse tiste, ki sploh prebirajo „Naš Dom“, saj ga večkrat čita tudi mnogo vrlih deklet, katere nas ne obrekujejo, a tudi takšne ga vzamejo tuintam v roke, katere so odločno za „Štajerca“. Fej lažnjivec! — Da ni lepo, če smrdijo naše obrekovalke od same lenobe in od laži, da se do nebes kadi, bi ne bilo treba še posebej v listu vprašati, to bi ti bil povedal v Mariboru prvi pameten in pošten človek, kterega si srečal na cesti. — Krono nesramnosti pa si je postavil „Fihpos“ na glavo s tem, da je pravil, da bi postali kmeti zebiti divjaki, ako bi iz „Štajerca“ zajemali svojo modrost. Glej ga spaka! „Štajerca“ so pravi prijatelji ljudstva samo zato ustanovili, da bi kmetom odpiral oči in da bi jim s poukom pripomogel do boljših časov, zdaj pa se še najde kdo, ki more nasprotno trditi. Jezus je rekel svojim učencem, da morajo ljudi spoznavati po njihovih delih. Kakšnih je mnogo izmed tistih, katere zalaga „Domov“ oče že 36 let z dušno hrano, kažejo nam najbolj naše sodnije. Zelo žalostno, pa popolnoma rezično je, da se nikjer v celem našem cesarstvu ne prigodi toliko zverinskih zločinov, kakor ravno v onih krajih, kjer je naš obrekovalec ali pa kak njegov bližnji sorodnik najbolj doma. Zato bi ti lahko zaklicali: „Sram te bodi!“, pa tega ne storimo, ker smo prepričani, da še niti ne veš, kaj je sramežljivost. Amen!

Resnici na ljubo. Gospod Franc Marinič, gostilničar iz Radoslavec pri Mali Nedelji nam je poslal sledeči popravek: V vašem cenjenem listu „Štajercu“ št. 24 sporočal je nek dopisnik o lovu, ki se je vršil 29. oktobra l. l. v Radoslavskih ter se malo ponorčeval o lovcih in njihovej židani volji. Gospodu dopisniku bodi povedano, da res nismo imeli vzroka pri odhodu se kisló držati in tudi nismo bili tako židane volje, da bi bilo to komu in tudi ne onemu dopisniku škodovalo. Tudi ni prav rečeno, da bi se bila midva s Klemenčičem kakšnih 40 stopinj narazen postavila, kajti vsak lovec ve, da se v tako malo razdaljo lovci ne postavljajo na svoja stališča. — Resnično pa bilo je tako: Midva s Klemenčičem stala sva v razdalji dobrih 120 stopinj in pribežijočega

zajca zadel sem s prvim, kakor z drugim strelom ter ga tako močno poškodoval da bi ga lahko dobil, da se ni zgodila nesreča, katere pa nisem bil kriv jaz niti Klemenčič, marveč nesrečno naključje, kakoršno se je že lovcem višjih krogov pripetilo pri največji pazljivosti. Ako bi bil jaz kriv te nesreče iz nepazljivosti, bil bi gotovo pri tukajšnji sodnji zato kaznovan, katera pa me je oprostila. — Fr. Marinič.

Iz Lukavec na Murskem polju. Dragi junak „Štajerc“! Tudi v naši občini si se močno razširil in že sedaj prideš k nam v večjem številu kakor vsi drugi časniki skupaj. Mnogo se učimo od tebe lepega, zanimivega in koristnega, zato nam ne bo zameril nikdo, ako prineseš večkrat kaj novega iz Lukavec. Prijatelji „Štajerca“! Danes bomo pustili druge stvari pri miru in bomo samo povedali, kako se je jezil letos naš gospod obč. predstojnik, kateri je sedel 6 let na obč. prestolu in imel največje veselje ko je nosil vročilnice advokatov po občini in kazal, koliko je ta ali oni advokatu dolžen. No, gospodine predstojnik Vaupotič, le nikari nam ne zamerite, če smo Vas sedaj iz obč. odbora pihčili. Ker je Vaš žolč tudi pečenega groša vreden, in se za njega bojimo, svetujemo Vam najprej, da pustite ono pot, ki pelje v Ljutomer pri miru in jame ktere ste skopali, naj se zravnajo ker to je glavna pot, po kateri hodi tisoče ljudij in se zna komu pripetiti nesreča. Vidite, mogoče se tudi Vaši zakonski polovici nesreča zgodi, ko bi po noči šla iz goric in ako pade v graben, bodete jo le z veliko težavo iz nje potegnili in mi bi bili primorani Vas pri c. kr. glavarstvu tožiti zaradi poškodovanega pota. — Lukovski občani.

Iz deželnega odbora. Z ozirom na dobre nspehe, kateri so se z sejanjem travnega semena po metodi gosp. dr. Theodora pl. Weinzierla, dosegli, namerava deželni odbor, ravno tako kakor v poprešnjih letih kmetovalcem na Štajerskem priložnost podati, svojo potreščino na dobrem in kaljivem travnem semenu za leto 1902 v potu skupne naročbe za primerno nizko ceno pridobiti. Več se razvidi v inseratnem predelku v oznanilu štajerskega deželnega odbora.

Vsem našim cenjenim naročnikom in dopisovalcem prizrčna hvala za stotere nam poslano novoletne čestitke. Ljubi Bog ohrani Vas še mnogo, mnogo let zdrave, vesele in zadovoljne ter kmečkemu stanu vedno zveste. — Prejeli smo posebno zadnji čas cele kupe dopisov, a nismo jih mogli priobčiti. Kolkor bo mogoče, storili bomo to v poznejših številkah. — Na mnogobrojne želje naših kmetov, da bi »Štajerc« že skoraj tednik postal, odgovarjamo, da bomo to uvaževali in delali na to, da se vam ta želja tudi izpolni. Ob tej priliki obljubimo Vam sveto, da se bomo tudi v tem novem letu in dalje potegovali za Vašo korist z vsemi silami. Kmetje! le tako neustrašeno naprej kot v preteklem letu; pretrgajte verige v katere ste nekateri še vkovani in napočiti more dan Vaše zmage!

Iz Sv. Ilja pri Slovenjemgradci. Krajni šolski svet tukajšnje trirazredne šole je kupil lepo šolsko zastavo za 182 K, katere so darovali sledeči p. n. prijatelji

in dobrotniki tukajšnje šolske mladine, namreč: gosp. Arthur Berger, graščak na Dunaji 30 K, Georg Ruschnigg, lesotržec 20 K, okrajna posojilnica v Slovenjemgradci 20 K, občina sv. Ilj 20 K, občina Mislinje 10 K, Leop. Hofer, čkonom 10 K, č. g. Paul Rath, župnik 5 K, A. Stroinigg, oskrbnik v Mislinju 5 K, R. Jaklin, poštar 5 K, J. L. Pfeiffer na Dunaji 5 K, N. Roth, žagni uradnik 5 K, Franc Rozman, učitelj 4 K, Oschlagg, trgovec 3 K, W. Wienerl, gozdar 3 K, Lichtenstein, žagni uradnik 3 K, S. Löwi, žagni uradnik 3 K, č. g. Martin Lenart, kaplan 2 K, gospodična M. Grascitz, učiteljica 2 K, C. Hynek, železnični uradnik 2 K, Jasch uradnik na Mislenji 2 K, Franc Ranter jun. 2 K, Anton Stimmiker, posestnik 2 K, Johan Schmidhafer, posestnik 2 K, Leop. Prevolnik, posestnik 2 K, Franc Potočnik, župan 2 K, Schächter, uradnik 2 K, Val. Čas, posestnik 2 K, Fried. Streicher, posestnik 1 K, Jakob Privaini, privat 1 K, Martin Jurko, 1 K, Karl Iršič 1 K, J. Kreinz, c. kr. stražomojster 1 K, M. Karničnik, c. kr. žandarm 1 K, Mottoh, trgovski pomočnik 1 K, Medved, kmet 1 K, Joh. Čas, veleposestnik in lesotržec 1 K, Tisnikar, kmet 1 K, Joh. Motvoc 1 K, Anton Legath 1 K. Vsem prizrčna zahvala. — Krajni šolski svet, sv. Ilj, 20. decembra 1901. Leop. Hofer, načelnik.

Črešnjevskomu župniku v promislek. Dobivamo od več strani neprenehoma poročila, da napada črešnjevski župnik Janez Sušnik neprenehoma „Štajerca“ iz prižnice, spovednice in pri vsaki priložnosti, češ, da je „Štajerc“ pohujšljiv, sveti veri nevaren, duhovščini sovražen list. „Štajerc“ se je izrekel, da nikogar ne bo brez vzroka napadal, pač pa se zoper napade branil. G. župnik Janez Sušnik! Dovolj znano je, da ste v višji meri denarja lakomni. „Štajerc“ si upa Vam staviti 5000 kron ako mu dokazete le eden članek, kateri bi bil zoper sveto vero, veri nevaren ali pohujšljiv. Vidite g. župnik, tukaj zaslužite na lahkem denar — in ni Vam treba pri ubogih faranah po njem hrepeneti. Ako ne prinesete omenjenega dokaza, prinesel bode „Štajerc“ in sicer brezplačno jasne dokaze, da ravno Vaše postopanje in ravnanje se s sveto vero nikakor ne strinja, ter je tudi pohujšljivo. „Štajerc“ ima toliko starega in novejšega materiala, da bodete strmeli Vi in ljudstvo in če se še tako v Vaši čistosti in nedolžnosti hlinite in zviijate. G. župnik, dajte odgovor ali pa mirujte. „Štajerc“ Vas opozori. Ako stopi „Štajerc“ v brambo, ne kričite potem, da sovraži in napada „Štajerc“ duhovščino, saj Vam — kdor Vas pozna — tako ne verjame. „Štajerc“ je bil in bode ostal veren, poučljiv, pravici in resnici, kakor tudi častiti duhovščini prijazen list. Uredništvo.

Iz Ljutomera. V Slamnjaku blizu Ljutomera zgodila se je dne 18. decembra pretečenega leta grozna nesreča. Domači najstariji sin, Martin Semenič, živel je že dalje časa v vednem sovraštvu s svojo materjo. Bila je že nekaj let sem vdova, potrpehla je zatorej večkrat, čeravno ji je njen sin silno veliko žalosti povzročeval. Ali vendar je nevolja priklopela do vrhunca.

Ni mu dovolila, da bi vse denarje s tovariši zapravil. V sredo večer 18. decembra m. l. se je s svojo materjo prav močno sprl in jo s stolom zelo poškodoval. Njegov mali brat in sestre pobegnili so v temno noč. On pa še je nekaj rogovilil, a naenkrat vstane in odide. Ko si prosi prenočišča v bližnjem trgu v gostilni g. Vaupotiča, je vse kričalo: „Gori, gori, v Slamjaku gori“. Gostje so mu pravili: „Idi domu, ker v tvojem kraju gori“; on pa se je zarežal: „Naj gori k vragu“. Drugo jutro se je sam podal k sodniji in tam izpovedal, da je sam vse nesreče kriv. Zgorelo je vse poslopje. Živina je vpila v temni noči na pomoč. Usmiljeni sosedji spravili so poslopje s svojimi darovi zopet pod streho.

Zunanje novice.

Tat in pečenka. Iz Londona poročajo, da so zaprlj nekega Dana Tagneya v Pontovillu radi tatvine v zapor, a tat je ušel in zlezal na streho. Pazniki so ga hoteli izlepa in izgrda spraviti zopet v ječo, a tat jih je ometaval z opeko (ciglom). Tako je prebil na strehi dva dni, lakota ga je silno mučila, a vdati se ni hotel. Poklicali so mater, a tudi njenega prigovarjanja tat ni poslušal. A lakota je naraščala, da je tat milo prosil jedil. Končno pa si je neki paznik izmislil izvrstno sredstvo. Položil je blizu strehe na krožnik lep košček najboljše pečenke in liter vina, kos belega kruha in veliko skledo salate. Tat je duhal pečenko, prosil, a zaman. Končno je obupal, šel k pečenki, kjer so ga prijeli in med ploskanjem občinstva zopet spravili v kletko.

Angleške hudobije v Južni Afriki. Dr. Vallentin, rodom Nemeč, ki je od l. 1895 državni uradnik v Transvaalu in ki je izdal knjigo „Geschichte der süd-afrikanischen Republik“, poroča, da angleški častniki in vojaki nasilno zlorablajo burske žene, dekleta in celo deklice 10 let. 35 odstotkov Burk je zlorabljenih. Iz koncentracijskih taborišč pošiljajo Angleži Burke v Pretorijo in v druga mesta, kjer jih vojaki s stradanjem prisilijo, da se jim udajo. Kadar so izrabljene, jih Angleži pošiljajo zopet nazaj v taborišča. Dr. Vallentin je videl mnogo, jedva 14 let starih deklic v drugem stanu. Fred Lavelle, sobojevnik Burov, pa poroča isto, da se ravna z Burkami kot z živino. V taboriščih, so na tesnem kakor ovce ter trpe najhujše pomanjkanje. Angleži pošiljajo najlepše in najmlajše v mesta ter jih rabijo kot nespametno žival. Onečasčajo jih siloma, z mučenjem in stradanjem. Kadar so uničene in v drugem stanu, jih poženejo nazaj v taborišča. Kitchener in vlada vesta o vsem tem vneboupijočem bestijalstvu angleškega vojaštva. Poroča se, da tudi Kafri napadajo Burke, ki so večinoma okužene in neozdravno bohe.

Dota po teži neveste. Na Silvestrov dan je bila v Kraljevem Gradcu poroka hčerke posestnika Josipa Duchačka z gostilničarjevim sinom Vaclavom Budilom. Na svatovščini je dejal nevestin oče! „Svoji hčeri dam toliko kron za doto, kolikor jih v poročni obleki odtehta.“ Na to so nevesto zvagali in našli, da vaga

62 kg. Oče je šel na to v svojo blagajnico in prinesel vrečo, v katero je nasul kron za 62¹/₂ kg. Pol kg. je dodal za vrečo. Ko so krone prešteli jih je bilo 13.500.

Strašni doživljaji na morju. Angleška ladija „Glencaird“ je odplula maja meseca preteklega leta s 34 možmi iz South Shieldesa v San Francisco. Ko so bili preko ravnika, je nastala grozna nevihta. Ogromni valovi so metali ladijo sem in tja, strgali so moža za možem s krova ter ga butnili v morje. Nekateri so se skušali rešiti s tem, da so plavali proti pečinam, toda valovi so jih sunili s tako močjo ob skalovje, da so bili takoj mrtvi. Kar je bilo še živih so plavali k jako visoki pečini, preko katere tudi najhujši valovi niso segli. A le trem se je to posrečilo, vsi drugi so utonili. Ladija je kmalu nato popolnoma razpadla. Oni trije pa so bili sredi morja na pečini brez živeža in zavetja. Živili so se 40 dni s školjkami (morskimi polži) in rastlinami. Naposled je priplula vendar slučajno mimo ladija, ki jih je rešila.

Stradalec pod vodo. V akvariju v Londonu se kaže neki Francoz, Georges Paputz, ki se dá tako tesno oviti z bandažami, da mu teče kri po žilah počasneje, položiti v stekleno krsto in to krsto postaviti pod vodo. V krsti pod vodo ostane Paputz 8 dnij brez hrane in pijače. Produciral se je že v Parizu, Madridu, Lisaboni in drugod.

Železniška nesreča pri Padelbernu. Dne 27. decembra ponoči je padel pod vlak konj. Vlak se je ustavil, takrat pa je pridrdral osebni vlak in se zaletel v tovorni vlak. Več vagonov je bilo razbitih ter so začeli goreti. Ljudje so gasili z vodo iz stroja in s snegom, a zaman. Hoteli so rešiti ljudi iz gorečih in razbitih vagonov, a sekir ni bilo. 21 oseb je bilo težko ranjenih, 12 oseb je bilo ubitih in deloma sežganih. Dvanajst oseb pogrešajo. Vlaka sta po zamudi dveh ur zopet peljala dalje.

Strašen samomer. Iz Velikega Varadina se javlja, da si je prerezala 71letna gospa Mihaela Jung vrat, tako da je padla glava s postelje. Gospa je predkratkim oslepela, vsled česar je bila tako obupana, da se je usmrtila na tako grozen način.

Samomer radi — petih litrov vina. Agent Josip K. na Dunaju je zabaval te dni v neki gostilni goste z različnimi dovtipi. Naposled je stavil za pet litrov vina, da pojde domov in se obesi. K. se je res kmalu odstranil, toda gostje so mislili, da se šali, zato se niso brigali zanj. Čez par ur pa so našli veseljaka obešenega v kleti svoje žene, ki je imela gostilno. K. se je hotel menda pošaliti ter je menil, da pridejo njegovi tovariši iz gostilne za njim. Nesrečen slučaj pa je hotel, da se je vrv pretesno zadržnila in se je K. zadušil.

Vsa rodbina umorjena. Iz Lvova poročajo: V vasi Zawisnija pri Sokalu so vdrli ponoči v hišo nekega gostilničarja morilci ter umorili gospodarja, mater in hčer. Zjutraj so našli vse tri mrtve. Preiskava je dognala, da so bili trije najbogatejši kmetje iz vasi, ki so že dolgo živeli z gostilničarjem v sovrastvu.